

Punt de control

Necessito una mà, un mugró, algun sender, però no trobo res

Abel Pau

Entre el vast continent i la meua illa ínfima, sobre les aigües argentades, suren immutables les vies fèrries, daurades i lluents, sense grava ni travessers de fusta. El meu tren va i ve sense frens ni timó, sense cables ni carbó, rebotant sense aturador entre els topalls de banda i banda, dos coixins vermells immensos que limiten un trajecte rectilini de tres-cents seixanta-cinc metres. Els visitants del meu país isolat hi pugen i en baixen saltant, en marxa, amb una agilitat que em sembla esbalaïdora, carregats de pinzells de metre i mig, pots de pintura i nens petits que s'esvaeixen així que el tren avança cap a casa meua i amenaça els meus límits.

No hi ha cap conductor ni cabina de comandament però jo faig de revisora, amb gorra blava i daurada i escàner de mà. No cal comprar bitllet però verifico si tothom obeeix els requisits necessaris

per entrar al meu territori insular, condicions que incontestablement impedeixen la consecució de certs successos indesitjables, restriccions gravades en pedra per mi en un dia rúfol ja oblidat, premisses que imposito sense parlar ni mirar més amunt de les espatlles de la gent.

En dic petit país flotant per pura poesia, però si flotés no seria la meva illa, casa meva, el meu recer. L'aigua m'agombola sempre; se senti com se senti, enutjada o serena, amoïnada o lliurada al vent o a la lluna, vetlla per la meva ciutat de laberints resolubles i pels extensos camps de verd llis i roselles alineades que només contemplo rere les altes reixes perimetrals. Però la terra s'arrela, s'arrela al fons del mar, i això és per a mi indispensable.

Descanso un dia de cada deu. Aquell dia el meu tren fa ruta però va buit, ventilant-se per dintre i ventant el canal amb el seu pas. Jo, si aquella nit no he dormit, inverteixo la jornada en recórrer totes les voreres dels laberints urbans, memoritzats fa dos-cents anys, quan només gatejava. Si en canvi he dormit i he somiat amb les mans sedoses de la mare, sense reconèixer-hi la mare, m'assec a un penya-segat a veure les envestides de les onades contra la roca blanca. Si somio altres coses, com autovies gratuïtes o col·leccions de conquilles, em quedo al llit a remenar les cames sense aturador, sense menjar, sense apujar persianes, i espero l'endemà.

No en surto mai, de l'illa.

No em satisfarà la gana, buscar nous aliments.

No em satisfarà la set, em dic plegant els braços sobre el pit.

No em satisfarà ni els ulls ni les orelles canviar de tren, a terra ferma, i veure món.

Em quedo aquí.

Avui el canal està en plena revolta i en salten els taurons i els cavallets de mar. El salnitre m'ha rovellat les vies i el meu tren s'ha encallat, enganxat al topall vermell del continent. Els darrers visitants han baixat i ara estic sola al tren buit i aturat i ja no em queden ungles.

Per primer cop en anys trec el cap per la finestra i contemplo el continent. Tothom camina arreu, sucant pinzells i escampant autobiografies pel paratge blanc, dissenyant cada segon de vida a cada segon de temps que arriba, deixant que l'instant s'esborri a cada moment que marxa.

Penso en tornar nedant al meu punt de control, la meva illa, i a morir ofegada en l'intent.

Sobre la terra ferma, més enllà de túnels i turons, camins i rius, cases i herbes, al lluny del lluny, veig una parcel·la blanca immaculada i un rètol imponent amb el meu nom. Una tanca de flames la custodïa i ningú no s'hi acosta.

M'examino el cap amb l'escàner de mà. Després repasso el cos. Ja no hi ha res a fer: he vist el continent.

Salto del tren i el tren desapareix. Desapareixen les vies, la meva illa es va esfumant. Ja no tinc gorra ni escàner, no tinc roba tampoc.

Necessito una mà, un mugró, algun sender, però no trobo res.

Poso un peu davant de l'altre i vaig rejuvenint i a mesura que avanço em creixen a les mans pintures i pinzells.